

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Petri Leurenii Societatis Jesu, SS. Theologiæ
Doctoris, & SS. Canonum Professoris Vicarius Episcopalis,
Sive Tractatus Quaternarius Per Quæstiones & Responsa
Canonica Deductus**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1708

363. Num requiratur consensus coadjuvandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74203)

à jure certum tempus ſtatutum, nempe menſes tres, *c. ne pro defectu de elec.* idque ne Eccleſia diu- gius Sponſo vel Præſato viduata remaneat, alià que ex inde mala paciatur, non eſt illi nominationi, quæ non fit ſede vacante ſed plenâ, non eſt ſtatutum neque hoc, neque aliud tempus poſt factam illam reſolutionem, vel etiam poſt obtentum indultum Pontificium. Nihilominus aliunde iſte actus diu differendus non eſt ob allegandas aut allegatas in literis ad Papam cauſas urgentis neceſſitatis, vel evidentis utilitatis Eccleſiæ. Uti ob paritatem rationis diu quoque differenda non eſt præſentatio factæ jam iſtius denominationis, quæ ea præſentanda Papæ, ut ab eodem acceptetur.

Quæſtio 362. An ut procedi queat ad denominationem alicuius in Coadjutorem, qui habet impedimentum aliquod canonicum, ob quod eligi non poteſt, ſed ſolum poſtulari ad dignitatem, reſpectu cuius concedenda Coadjutoria, egeat indulto Apoſtolico, habilitante illum ad hoc?

1. **R**efpondeo negativè; cum enim, ut dictum ſæpe, talis denominatio Coadjutoris non fit electio, ſed vicini jùs accedat ad naturam poſtulationis, non requiritur indultum eligibilitatis, ſed ſufficit factam de eo denominationem in Coadjutorem per literas offerre Papæ, manifeſtando tamen ſimul illius impedimentum Canonicum, quod patitur nominatus in Coadjutorem, ut fieri ſolet in poſtulatione propriè talis; tum enim Papa mature diſcuſſis omnibus, eundem deputando Coadjutorem, omnia impedimenta canonica tollere, & quod ad ea diſpenſare cenſetur. Ex quibus jam

2. Inferitur primò, quòd ſicut patiens impedimentum Canonicum obſtans ejus electioni in Prælato, eſt nullo indulto eligibilitatis inſtructus non eget ad ſui legitimam poſtulationem in Prælato duabus tertis votorum; ita nec talis quis potiùs iis egeat ad hoc, ut legitimè denominatus in Coadjutorem cenſetur, quàm qui nullum patitur impedimentum.

3. Inferitur ſecundò tale indultum Apoſtolicum diſpenſativum ſuper electione paſſiva, v.g. ut quis habens jam Epiſcopatum eligi poſſit ad alium Epiſcopatum, otioſè & fruſtra produci in ordine ad hoc, ut denominari poſſit in Coadjutorem, quidquid fit de eo, num ſapiat præſtationem conſenſus ante poſtulationem, adeò que ambitionem reddentem indignum, qui denominetur in Coadjutorem. Quemadmodum de facto, ut videre eſt apud Card. de Luca, *de can. & capit. d. 27. n. 22.* in negotio Coadjutoris Monaſterienſis ſub Alexandro VII. in S. Congregatione conſiſtoriali hoc ipſum allegatum fuit contra Ferdinandum Epiſcopum Paderbornenſem ab Ageate ſeu Advocato Maximiliani Henrici Electoris Colonienſis ibidem comparente. Quæſter tamen immaturus ille, & poſitivus conſenſus electioni de ſe faciendæ, ut exinde reſulter ambitus repellens ab electione paſſiva, non inferitur à tali indulto miſſo ad capitulum, vel producto in illo, dum actus ille productionis aliud non continet quàm denunciationem remotionis aliàs certi & notorii impedimenti, idque pro ſola noticia, ut capitulares id ſcientes poſſint regulare ſe & vota ſua, vide apud Cardin. de Luca, *loc. cit.*

num. 24.

Quæſtio 363. Num requiratur quoque conſenſus coadjuvandi?

1. **R**efpondeo primò in Coadjutoria cum futura ſucceſſione requiritur ille conſenſus; & quidem ante omnia, & magis quàm conſenſus Capitularium, ita ut alioqui gratia Coadjutoriæ ſic ipſo jure nulla. Fagn. *in c. nulla de conceſſ. præb. n. 58.* Lotter. *de re benefici. l. 2. q. 25. n. 21.* Ventrigl. *tom. 2. annor. 13. §. unico. n. 58.* Gonz. *ad regul. 8. gl. §. 9. n. 52.* Tondut. *qq. benef. p. 2. c. 1. §. 13. n. 30.* ubi: nec eſt eſt, ut interveniat conſenſus coadjuti ad hoc, ut illi dari poſſit Coadjutor, qui nunquam datur invito cum futura ſucceſſione, ut Rota *decis. 313. n. 27. part. 7. recent.* Et in effectu, cum tempore Urbani VIII. quidam voluiſſent attentare Coadjutoriam cum futura ſucceſſione pinguioris beneficii in Comitatu Venayſino, nunquam voluit Papa talem Coadjutoriam futuramque ſucceſſionem invito beneficii poſſeſſore concedere. Cardin. de Luca. *de regular. d. 53. n. 16.* ubi: attento ſtylo magis neceſſarius eſt conſenſus ipſius Coadjuti; unde propterea (intellige ex defectu hujus conſenſus) gratia Coadjutoriz corrumpitur. Remouch. *c. 10. n. 11.* ubi: inter cetera primum locum obtinet, quòd gratia futuræ ſucceſſionis peti nec obtineri poſſit, niſi prævio conſenſu Prælati (intellige Coadjuvandi) aliàs gratia ſic ipſo jure nulla. Et ſic in Coadjutoris hujusmodi locum habet *regula 44. de præſtan. conſenſu.* Gonz. *loc. cit. n. 10.* Lotter. *loc. cit. n. 23.* Idque non propterea, quia præſtatio hæc conſenſus ſit reſignatio, aut ſpeciem reſignationis habeat. Lotter. *loc. cit. n. 24.* ſed ut tollatur amaritudo illa, quæ eſt in obtruſione illa Coadjutoris facta invito potiùs, quàm quæ eſt in excluſione voti captandæ mortis, ut volunt Lotter. & Remouch. *loc. cit.* quia, ut dictum ſupra, votum illud in Coadjutore per hoc non excluſiditur, quòd Coadjutor conſenſerit in deputationem Coadjutoris.

2. Refpondeo ſecundò. Poteſt tamen Papa, ubi juſta accedit cauſa, quin & ſolet etiam laudabiliter quandoque Prælato, quamvis non conſentienti, quin & invito dare ejuſmodi Coadjutorem. Card. de Luca. *loc. cit.* Fagn. *in c. ex parte de cler. agrot. n. 4.* tractat Card. de Luca expreſſè de Coadjutore perpetuo De Coadjutore non perpetuo, num invito dari queat, Fagn. *in c. conſult. de cler. agrot. n. 22.* remittit ad Jo. And. *in idem c. n. 10.* Si enim Papa tanquam ſupremus & abſolutus Dominus in beneficialibus tollere poteſt Præſaturas, ac etiam juſta cauſa cogere Epiſcopum, ut dimittat Epiſcopatum (pro quo Card. de Luca. *de regul. d. 53. n. 17.* citat Barboſ. *de poteſt. Epiſc. allegat. 113. n. 9.* & ſiſum *de regular. d. 148.* contra Fagn. *in c. conſultat. de cler. agrot. n. 24.* & ſeq. cui quamvis aliàs docto ac probo Canoniftæ ait hæc in parte non deferendum, niſi fortè ea, quæ deducit, intelligenda veniant in foro interno) multò magis dare poteſt Coadjutorem, etiam ſine ejus conſenſu, ac propterea ille negligi poteſt, multòque magis ille ſubditorum. Card. de Luca. *loc. cit.* per quæ poſtrema verba, ſi intelligat capitulares, id non ſubſiſtit reſpectu concordatorum Germaniæ, quibus illaſis, potiùs ille conſenſus coadjuti quàm Capitularium negligi poteſt juxta dicta à nobis ſupra.

3. Reſp. tertio. Sic in caſu dilapidationis coadjuvando invito dari conſuevit Coadjutor cum abſolutione adminiſtrationis, à qua de jure veniat perpetuò ſuspendendus. Lotter. *loc. cit. n. 25.* Sic quoque Tondut. *loc. cit. n. 31.* inquit: ſi tamen ad eſſent

M 4

cauſa

causae, propter quas coadjutus beneficio privandus esset, veluti propter magnam ignorantiam, vel ob timorem dilapidationis, & imperitiam gubernandi, tunc posset summus Pontifex Coadjutorem invito dare, quae tamen causa concludenter probanda essent; quia Pontifex nunquam intendit juri tertii derogare, & illis non probatis gratia esset nulla.

Quaestio 364. Num Coadjutor obtinens gratiam perinde valere ob aliquem defectum suae provisionis teneatur requirere novum consensum Coadjuti.

Respondeo Non requiri in ista gratia revalidatoria novum consensum; quia praesumitur durare, cum semel fuerit praestitus, nisi contrarium probetur; tum quia, si per primum actum non satisfecit menti disponentis, intelligitur de secundo. tum etiam, quia gratia revalidatoria non sit restituta nova, sed quoddam adjunctum primae. Tondut. loc. cit. c. 4. §. 4. n. 9. & 10.

Quaestio 365. Num Coadjutus, postquam semel consensit, possit recedere a suo consensu?

Respondeo absolute affirmativè Card. de Luca. de regular. d. 53. n. 16. hisce expressis; qui consensus Coadjuti praestitus, re integra, revocari potest. Neque his contradicit Tondut. dum p. 1. c. 1. §. 13. n. 17. inquit: cum semel sub praetextu infirmitatis Coadjutus petierit à summo Pontifice sibi de Coadjutore provideri, non potest deinceps infringere dictam provisionem Coadjutoris, allegando, se non esse amplius suppositum infirmitatibus. dum eadem fere repetit p. 2. c. 194. n. 15. ubi: cum Praelatus, aut alius quilibet à Papa petat, sibi dari Coadjutorem propter infirmitatem, non potest deinceps allegare, se non amplius esse infirmum, quando Coadjutor datus est perpetuus, & cum futura successione. Nam patet illum loqui, re non amplius integra, sed Coadjutorià jam completè constitutà.

Quaestio 366. An & qualiter non subsistat consensus Coadjuti per vim & metum extortus?

Respondeo consensum illum per metum injustum, & veram coactionem esse nullum. Adeoque exinde gratiam Coadjutorià esse nullam. Card. de Luca de benef. d. 78. à n. 6. ubi de consensu Coadjuti incarcerati. Posita enim probatione talis metus & coactionis, resultat nullitas actus, ut patet ex toto ritu. de eo, quod metus causa & specialiter in terminis resignationis cum Paris. de resign. l. 3. §. 1. n. 120. Saxpius tenet Rota apud Card. de Luca. loc. cit. Pro ceditque id ipsum, etiamsi metus directè ipsi coadjuto seu possessori beneficii incussus non fuerit, sed ejus fratri vel alteri conjuncto, injustè v. g. in carcerato, aut aliter concesso ad hunc effectum extorquendi consensu Card. de Luca. cit. n. 6. qui etiam n. 7. subjungit in specie de incarcerationione, quod, ut actus gestus in carcere dicatur gestus per vim vel metum, duo copulativè requiri. Primum ut incarceratio sit injusta. Secundò quòd ordinata sit ad actum illum faciendum, sive quòd actus ille tendat ad commodum carcerantis, vel ejus, qui procuravit injustam incarcerationem seu ejus conjunctorum. Pro quo citat Farinac. q. 35. n. 32. & plures Rotae decis. & in terminis beneficii Rotae in Vercellens. Praepositura coram B. B. 132. & 141. p. 10. recent.

Quaestio 367. An & qualiter consensus Coadjuti praestari possit per procuratorem?

Respondeo praestari posse hunc consensum per procuratorem ad hoc à Coadjuto specialiter constituto dubitari non potest, dum passim in terminis beneficialibus sic praestari possit & solet consensus. v. g. à Patronis permutationi & resignationi. Unde dubium totum remanet in eo, num, & qualiter id fieri posset, mandante seu coadjuto jam mortuo, aut post mandatum ab ipso revocatum. Ad quorum primum dicitur, praestari adhuc validè hunc consensum per procuratorem post mortem mandantis coadjuti, quoties illo adhuc vivente & re integrà supplicatio signata fuisset; cum tunc consensus retrotrahatur ad diem datæ ob praesumptum seu implicitum consensum resultantem ab ipsa porrectione supplicationis ac diligentia, ut illa jam signata daretur. Cardin. de Luc. de benef. d. 42. n. 9. & in terminis resignationis Lotter. l. 2. q. 23. n. 24. ubi sic videmus signatà & datatà supplicatione beneficii posse adhuc praestari consensum per procuratorem cedentis seu resignantis defuncti post ipsam datam. Paris. de resign. l. 9. q. 24. n. 14. citatis quampulurimis juxta sententiam communem. Ad secundum quoque dicitur posse quoque praestari cum effectu hunc consensum per procuratorem post revocationem mandati, quamdiu ista revocatio procuratori vel dataria officialibus non innovet juxta clarum textum clem. unic. de renunc. Vide, quae hac in parte dicta sunt ac dici solent de praestando contentu resignationi per procuratorem, & huc applica.

Quaestio 368. An & qualiter Coadjutorià expediri soleat cum antedata de stylo dataria?

Respondeo solet dataria in concessione hujusmodi Coadjutoriarum apponere antedatam seu datam anteriorem. Card. de Luca. loc. cit. n. 6. quemadmodum etiam in provisionibus beneficiarum ad praeveniendum Ordinem adici solet ista antedata. de quo, qualiter id contingat vide Lotter. l. 2. q. 23. à n. 14. Etque hoc ipsum honestum & sustineri potest in eo solum casu, quo procuratores tam Coadjutoris quam Coadjuti in curia praesentes vivunt in bona fide, & in justa credulitate, quòd res adhuc sit integra, opinando, quòd uterque nempe Coadjutor & Coadjutus adhuc vivat. secus enim foret & appositio illa antedata non justificabitur, aut sustinenda est, dum fieret post habitam notitiam rei non amplius integræ cognitam à procuratoribus mortem Coadjuti celebrantibus id ipsum datariam, quia id ipsum esset decipere officiales Datariae, qui non nisi ex praesupposito illo bona fidei dictum stylo ad praxim deducere solent. Card. de Luca. cit. n. 6. sed neque Datario, et si ejus aliam maximam sit in hujusmodi beneficialibus auctoritas, ita ut lacerare queat hujusmodi supplicas, etiam manu Papae signatas re adhuc integræ, hoc est, ante earum registrationem: non tamen conceditur ei aut licet tollere jus quaesitum alteri (cum & ipse Papa per regul. cancel. de jure tertii quaesito non tollendo, profiteatur se id non velle) adeò quo in praesente, dum sciret mortem Coadjuti, ejusque beneficium collatum alteri, apponere in concessione Coadjutorià antedatam, & sic per fictionem illam tollere jus jam quaesitum tali provisione Card. de Luca. loc. cit. n. 2. & seq. Porro stylius ille apponendi antedatam in statu bonae fidei inolevit